

приклони колѣни извика: » Увы! Боже мой не можа да възвыша къмъ тебѣ рѣцѣтъ си защото сж Натоварени съ вериги. Помилуй мя защото припадамъ на милостъта ти: ты самъ познавашъ че не съмъ виновата въ онова за което мя обвиняватъ Сердцевѣдущій Боже, помогни ми! Умилосърди ся за меня, и за пристарѣлій ми отецъ! или издѣй върму утѣшеніето си и задръжъ за меня наказаніята. »

Внезапно луната покрита до тогава отъ черни и мѣтны облацы свѣтна презъ рѣшеткѣтъ въ малкійатъ входъ (*couloir*) който допущаше да ся вмѣква бѣдна една свѣтлника, въ дълбочинитѣ тъмничны. Въ свѣтеніето на лучитѣ Марія можа да забѣлежи половинѣтъ на стаята гдѣто ся намираще; гледаше немыгновенно усѣненитѣ стѣны на ужасната тъмница и на конецъ съзрѣ часть отъ пѣпишъ който ся намираще на една трапеза положена въ срѣдѣ, еднѣ стклянкѣ пълнѣ съ вода и еднѣ пѣницѣ. Като тъмнотата ся разнесе сърдито Мариино ся облегчи мало, и свѣтлината на луната ѣ причиняваше такова благодареніе, каквото чувствува нѣкой като ся срѣщнува съ изгубенъ вѣтъхъ пріатель.

» Какво ли прави сега Отецѣтъ ми? каза: А! безсѣмнено като менѣ и той ся моли, плаче и въздыша. О! да не можа да го вида една минута? Прекрасна луно лучитѣ ти да по влизатъ тѣй же и въ неговата тъмница! по не можешъ да му кажешъ че Марія плаче и ся скърби като ся напоминава наказаніята на любезній си отецъ! »